

Henseende under Tysklands Førerskab, og at det vilde være Danmarks Opgave at finde sin Plads i et gensidigt, aktivt Samarbejde med Stortyskland. Paa denne Baggrund skulde Statsministeren og hans Kolleger være de sidste til at rette Bebrejdelser imod Landsmænd for at være udanske. Nok saa nationalt værdigt syntes det i øvrigt Taleren at have været, om det klart var sagt i Erklæringen, at Forudsætningen for Samarbejde om en politisk Nyordning maatte være Bevarelse af det, der har blivende Værdi for os som Folk: Konge, Flag, Sprog, Traditioner vedrørende Kirke og Skole. Statsministeren havde i sin Aabningstale bebudet, at der fortsat maatte regnes med *Samarbejde* mellem de Partier, der ønsker at bygge videre paa Landets forfatningsmæssige Grundlag. Det var dog formentlig at gaa for vidt, naar man gav det Udseende af, at vort Lands Fremtid var afhængig af visse Personer, politiske Institutioner, forældede Dogmer, og at vor Holdning nu nødvendigvis maatte kobles sammen med et bestemt System og en bestemt politisk Idé. Vor Udenrigspolitik burde ikke bestemmes af Sympatier, Antipatier eller forudfattede Meninger, men den burde hvile paa en Realitetsbedømmelse af historiske, økonomiske og geografiske Forudsætninger, og vor Holdning maatte være paavirket ikke alene af Følelser, men ogsaa af Forstand. Taleren vilde derfor foreløbig gaa ud fra, at det fremdeles var den realpolitiske Stilling, som den var angivet i nysnævnte Erklæring af 8. Juli, man havde at regne med. Vedrørende Opgavens Løsning gjorde to Hovedanskuelser sig gældende. Den ene gik ud paa, at blot de tidligere Oppositionspartier gjorde fælles Sag med Socialdemokratiet under Statsministerens Førerskab, vilde der være sikret Danmark en god Fremtid, medens den anden gik ud paa, at det første fornuddne maatte være, at Systemet Stauning og dets Mænd likvideredes, og at man i øvrigt tog Konsekvensen af Erklæringen af 8. Juli om vort Lands Placering. Det var Talerens Haab at vinde Gehør for en virkelig dansk Samling over bred Front, men selvfølgelig uden marxistisk Iblanding; en saadan Front vilde være den bedste Garanti for, at alt ægte dansk kunde bjærges med op i Nyordningen. De Beslutninger, der skulde tages, hvor det var intet mindre end Nationens Fremtid, det gjaldt, maatte fattes ud fra et absolut uvildigt, uegennyttigt Skøn, og det var Talerens Tro, at det vilde blive Hans Majestæt Kongen personlig, der, naar Tiden var inde, kom til at sige det afgørende Ord. »Mit Ønske og Haab er derfor, at Kongen, der er hævet over Partier og Særinteresser, og som alle i vort Land nærer en ubetinget Kærlighed til og Hengivenhed for, maa faa Lykke og Held til at finde den for Nationen som Helhed bedste Løsning.«